

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — թիվ քսանհինգ

Եզեկիել թիվ վեց

Jeff Pippenger

2026-08-11

Ես օգտվել եմ «Վկայություններ» գրքից մի հատվածից, որը ներկայացնում է ճշմարտության տարբեր գծեր՝ կապված Եզեկիելի, Եսայիայի և Հովհաննեսի փորձառության հետ սրբաբանում: Հայտնություն գրքի առաջին գլխում Հովհաննեսը շրջվեց՝ տեսնելու իր հետևից հնչող ձայնը:

Ես Հոգու մեջ էի Տիրոջ օրը, և իմ հետևից լսեցի մի մեծ ձայն՝ փողի պես, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը. և ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյունիա, և Պերգամոն, և Թյատիրա, և Սարդիս, և Փիլադելփիա, և Լաոդիկեա»: Եվ ես դարձա, որպեսզի տեսնեմ այն ձայնը, որ խոսում էր ինձ հետ: Եվ երբ դարձա, տեսա յոթ ոսկե աշտանակներ: Հայտնություն 1:10–12.

Պատմուս կղզուց և ապա երկնային սրբաբանից, որտեղ Հովհաննեսը տեսնում է Քրիստոսի այն տեսիլքը, որի մասին մեզ տեղեկացնում է Քույր Ուայթը, նույն այն տեսիլքն է, որ Դանիելը տեսավ իր գրքի տասներորդ գլխում:

«Այդ օրերին ես՝ Դանիելս, երեք ամբողջ շաբաթ սուգ էի անում: Ցանկալի հաց չէի ուտում, միս ու գինի բերանս չէր մտնում, և ամենևին չօծվեցի.... Ապա աչքերս վեր բարձրացրի ու նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզ հագած, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի ընտիր ոսկով: Նրա մարմինը ոսկեքարի նման էր, և նրա դեմքը՝ կայծակի երևույթի պես, նրա աչքերը՝ կրակի ճրագների պես, նրա բազուկներն ու ոտքերը՝ փայլեցված պղնձի գույնի նման, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պես» (Դանիել 10:2–6):

«Այս նկարագրությունը նման է այն նկարագրությանը, որ Հովհաննեսը տվեց, երբ Քրիստոսը իրեն հայտնվեց Պատմուս կղզու վրա: Դանիելին հայտնվեց ոչ պակաս անձ, քան Աստծո Որդին: Մեր Տերը գալիս է մեկ այլ երկնային պատգամաբերի հետ՝ Դանիելին ուսուցանելու, թե ինչ պիտի տեղի ունենար վերջին օրերում»: Sanctified Life, 49.

Առաջին ինը համարները ցույց են տալիս, թե ինչպես է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում մարդկային փորձության ժամանակահատվածի փակվելուց անմիջապես առաջ: Հայտնությունը տրվեց Աստծուց՝ Հիսուսին, որը այն տվեց Գաբրիելին, որը այն տվեց Հովհաննեսին՝ հանձնարարելով Հովհաննեսին ուղարկել պատգամը յոթ եկեղեցիներին: Եսայիան իր հանձնարարությունը՝ նույնը կատարելու համար, ստացավ վեցերորդ գլխում, իսկ Եզեկիելը նույն պատվերը ստացավ երկրորդ և երրորդ գլուխներում: Հովհաննեսը բանտարկյալ է, երբ ստանում է իր

հանձնարարությունը, Եզեկիելն ու Դանիելը գերության մեջ են Բաբելոնում, իսկ Եսայիան ապրում է Հուդայի ամբարիշտ Աքազ թագավորի ժամանակների պատմության մեջ:

«Անիվների մեջ անիվներ կային՝ այնպիսի բարդ դասավորությամբ, որ առաջին հայացքից Եզեկիելին դրանք ամբողջովին խառնաշփոթ թվացին: Բայց երբ դրանք շարժվում էին, դա կատարվում էր գեղեցիկ ճշտությամբ և կատարյալ ներդաշնակությամբ: Երկնային էակներն էին շարժման մեջ դնում այդ անիվները, և ամենից վեր՝ փառավոր շափյուղյա գահի վրա, գտնվում էր Հավիտենականը, մինչդեռ գահի շուրջը բոլորակվում էր ծիածանը՝ շնորհի և սիրո խորհրդանիշը: Տեսարանի ահեղ փառքով համակված՝ Եզեկիելը երեսնիվայր ընկավ, երբ մի ձայն պատվիրեց նրան վեր կենալ և լսել Տիրոջ խոսքը: Այնժամ նրան տրվեց Իսրայելի համար մի նախագգուշացման պատգամ»։ Testimonies, 751.

Եվ ես լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. «Ո՞ւմ ուղարկեմ, և ո՞վ պիտի գնա մեզ համար»։ Այն ժամանակ ես ասացի. «Ահա ես եմ, ինձ ուղարկի՛ր»։ Եսայիա 6:8.

«Այս տեսիլքը Եզեկիելին տրվեց այն ժամանակ, երբ նրա միտքը լցված էր մոայլ կանխագագացումներով: Նա տեսնում էր, որ իր հայրերի երկիրը ամայացած էր ընկած...»

«Նույն կերպ, երբ Աստված պատրաստվում էր սիրելի Հովհաննեսին բացել եկեղեցու պատմությունը գալիք դարերի համար, Նա նրան Փրկչի՝ Իր ժողովրդի հանդեպ ունեցած հետաքրքրության և հոգածության հավաստիքը տվեց՝ նրան հայտնելով «մարդու Որդուն նման Մեկին», որ շրջում էր աշտանակների միջով, որոնք խորհրդանշում էին յոթ եկեղեցիները: ...»

«Այս դասերը մեր օգտի համար են: Մենք պետք է մեր հավատը հաստատուն պահենք Աստծու վրա, որովհետև հենց մեր առջև է այն ժամանակը, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները: ...»

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Մարգարեությունը արագորեն կատարվում է: Տերը դռան մոտ է: Շուտով մեր առաջ պիտի բացվի մի ժամանակաշրջան, որը ճնշող հետաքրքրություն պիտի ունենա բոլոր կենդանի մարդկանց համար: Անցյալի հակամարտությունները պիտի վերակենդանանան, նոր հակամարտություններ պիտի ծագեն: Այն տեսարանները, որոնք պիտի իրականացվեն մեր աշխարհում, դեռևս անգամ չեն էլ պատկերացվել: Սատանան գործում է մարդկային գործակալությունների միջոցով: Նրանք, ովքեր ջանք են գործադրում Սահմանադրությունը փոխելու և կիրակիի պահպանումը պարտադրող օրենք ապահովելու համար, գրեթե չեն գիտակցում, թե ինչ պիտի լինի դրա հետևանքը: Մի ճգնաժամ հենց մեր վրա է հասնում»:

«Բայց այս մեծ ճգնաժամի մեջ Աստծո ծառաները չպետք է իրենց վրա ապավինեն: Եսայիային, Եզեկիելին և Հովհաննեսին տրված տեսիլքներում մենք տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն է երկինքը կապված երկրի վրա կատարվող իրադարձությունների հետ, և թե որքան մեծ է Աստծո հոգածությունը նրանց հանդեպ, ովքեր հավատարիմ են Նրան: Աշխարհը առանց իշխանի չէ: Գալիք

իրադարձությունների ընթացքը Տիրոջ ձեռքում է: Երկնքի Վեհափառությունը ազգերի ճակատագիրը, ինչպես նաև Իր եկեղեցու հոգսերը, Իր իսկ հոգածության ներքո է պահում: ...»

«Եզեկիելի տեսիլքում Աստված Իր ձեռքն ուներ քերովբեների թների ներքո: Սա նրա համար է, որ սովորեցնի Իր ծառաներին, թե աստվածային զորությունն է նրանց հաջողություն տալիս: Նա կգործի նրանց հետ, եթե նրանք հեռացնեն անօրենությունը և դառնան սուրբ սրտով ու կյանքով:»

«Կենդանի արարածների միջով անցնող պայծառ լույսը, կայծակի արագությամբ շարժվելով, ներկայացնում է այն արագությունը, որով այս գործը վերջապես պիտի առաջ ընթանա դեպի իր ավարտը: ...»

«Եղբայրներ՝, այժմ վշտանալու և հուսահատվելու ժամանակ չէ, կասկածին և անհավատությանը տեղի տալու ժամանակ չէ: Քրիստոսը հիմա այլևս Փրկիչ չէ Հովսեփի նոր գերեզմանի մեջ՝ մեծ քարով փակված և հռոմեական կնիքով կնքված. մենք հարություն առած Փրկիչ ունենք: Նա Թագավորն է, Ջորաջ Տերն է. Նա նստում է քերովբեների միջև, և ազգերի կովի ու խոռվության մեջ էլ Նա դեռ պահպանում է Իր ժողովրդին: Նա, Ով իշխում է երկինքներում, մեր Փրկիչն է: Նա չափում է ամեն փորձությունը: Նա հսկում է բոցի կրակը, որ պիտի փորձի ամեն մի հոգի: Երբ թագավորների ամրոցները կործանվեն, երբ Աստծու բարկության նետերը խոցեն Իր թշնամիների սրտերը, Նրա ժողովուրդը ապահով կլինի Իր ձեռքերում: Վկայություններ, հատոր 5, 752–754:

Չորս աստվածաշնչյան վկաներ վկայում են այն փաստի մասին, որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամը տրվում է այն անձանց, որոնց նախատիպը ներկայացված է այս մարգարեի սրբաբանում ունեցած փորձառություններով: Երբ մենք մտնում ենք երկնային Սրբաբանը, այն ժամանակ մեզ տրվում է այն պատգամը, որը մեզ վիճակված է հռչակել: «Ամեն մի հոգի» փորձող «հնոցի կրակը» Մաղաքիա երրորդի հնոցն է:

Բայց ո՞վ կարող է դիմանալ նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է հալեցնողի կրակին և լվացարարների օձառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթը հալեցնող և մաքրող. և պիտի մաքրի Դևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց, ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք Տիրոջը արդարությամբ ընծա մատուցեն: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:2–4.

Մաքրագործողը գիտի, որ արծաթը հնոցում եղել է ճիշտ ժամանակի չափով, երբ այն այնքան մաքուր է դառնում, որ արտացոլում է մաքրագործողի դեմքը: Արծաթի հնադարյան մաքրագործման այս փաստը համահունչ է «marah» պատճառական բային, որ Դանիելը տեսավ տասներորդ գլխում: Այս վերջին օրերում Տերը Իր ժողովրդին առաջնորդում է դեպի սրբաբան փորձելու, մաքրագործելու և գտելու այն թեկնածուներին, որոնք պետք է մաս կազմեն հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի: Ժամանակի այս շրջանում «Նա կգործի մեզ հետ», «եթե» մենք «հեռացնենք անօրենությունը և դառնանք մաքուր սրտով և կյանքով»: Ոմանք, ինչպես Դանիել

տասում, փախչում են այդ փորձառությունից, բայց նրանք, որ Դանիելով խորհրդանշված են, տեսնում են Հիսուս Քրիստոսի հայտնության մեծ հայելու տեսիլքը և, ինչպես Եսայիան է պատկերում, նրանց շուրթերը կդիպչեն զոհասեղանի ածխին, և նրանք կմաքրագործվեն ու կպատրաստվեն պատգամ հռչակելու թե՛ հավատորաց եկեղեցուն, և ապա՝ աշխարհին:

Ուղերձը ներկայացված է սրբաբանում գտնվող այն հավատարիմ հոգիներին: Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը, երբ համադրվում է Պենտեկոստեական ժամանակաշրջանի հետ, նախատեսված է արտացոլելու ուխտի տապանակը Սրբություն Սրբոցում: Հավատքով՝ գլխի պատգամների կառուցվածքը սուրբ պատմության մեջ ճանաչում է երեք սահմանաքար, որոնց շրջանակում կատարվում է հնոցի փորձությունը: Աստվածային խորությամբ՝ քսաներեքերորդ գլխի մարգարեական կառուցվածքը մարգարեության ուսանողին հնարավորություն է տալիս տեղորոշել Եզեկիելին առաջին գլխի առաջին համարում:

Եվ եղավ երեսուներորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես Քեբար գետի մոտ էի՝ գերիների մեջ, երկինքները բացվեցին, և ես տեսա Աստծո տեսիլքներ: Ամսվա հինգերորդ օրը, որը Հովակիմ թագավորի գերության հինգերորդ տարին էր: Եզեկիել 1:1, 2.

Որպես քահանա՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ, Եզեկիելը գտնվում է տասնյոթերորդ հորեյանական շրջանի երեսուներորդ տարում՝ Ք.ա. 587 թվականին Նաբուգոդոնոսորի կողմից Երուսաղեմի երեք պաշարումներից երրորդից հինգ տարի առաջ: Համարի մեջ նշված երեսուներորդ տարին Հին Կտակարանի պատմության ամենամեծ արթնությունից երեսուն տարի անց է, և դա հինգերորդ տարվա հինգերորդ օրն է, այսպիսով հինգ թիվը դրվելով Եզեկիելի վկայության վրա: Բացման առաջին երկու համարներում մենք տեսնում ենք, որ երեսունը մեկ անգամ է նշված, իսկ հինգ թիվը՝ երեք անգամ: Ղևտացոց քսաներեքի կառուցվածքում, որը համադրված է Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի հետ, երեսունով ներկայացված երկրորդ փորձությունը հասնում է Փողերի տոնին, հինգ օրերը՝ դեպի Քրիստոսի համբարձումը, ապա հինգ օր՝ դեպի Քավության օրը, ապա հինգ օր՝ դեպի ճանապարհային նշանը, որը ներկայացնում է թե՛ առաջին (Հոգեգալուստ), թե՛ վերջին (Տաղավարաց) անձրևը: Կառուցվածքը ներկայացնում է երեսուն, որին հաջորդում են հինգի երեք աստիճաններ: Եզեկիելը տաճարում է, և Ղևտացոց քսաներեքի կառուցվածքը Տապանակն է:

Պատմությունը վկայում է այն փաստը, որ Եզեկիելն այդ կետում հինգ տարի առաջ է մի խորհրդանշական պաշարումից, որն իր ավարտին բնորոշում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես ներկայացված է Երուսաղեմի կործանմամբ: «Հինգ» թիվը Ղևտական քսաներեքի կառուցվածքի հիմնական տարրերից է, ինչպես նաև «երեսուն» թիվը:

Այս հոդվածներում ցույց է տրվել, որ երբ գլխի առաջին քսաներկու համարները համադրվում են վերջին քսաներկու համարների հետ, և ապա այդ քսաներկու

համարներից բաղկացած երկու տողերը միասին համադրվում են Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի հետ, ապա հստակորեն պատկերավորվում է, որ եռաքայլ փորձության ընթացքը Մադաքիայի հնոցի կրակն է: Երեք քայլերը առաջին և երրորդ քայլերում ունեն ալֆա և օմեգա, որը բաղկացած է չորս հանգուցային կետերի մի շարքից, որոնք ներկայացնում են մեկ քայլ:

Զատիկը, որին հաջորդում է Անխմոր Հացերի տոնը, ապա գարու առաջին պտուղների ընծայումը, ապա «հինգ» օր մինչև Անխմոր Հացերի տոնի ավարտը: Այդ չորս սահմանաքարերը կազմում են առաջին փորձությունը, և Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով, իսկ երրորդ փորձությունը նույնպես կազմված է չորս սահմանաքարերից: Շեփորների տոնը, ապա Քրիստոսի համբարձումը, որին հաջորդում է Քավության օրը, և ապա հինգ օր անց թե՛ Հոգեգալստյան, թե՛ Տաղավարահարաց տոների գալուստը: Հոգեգալուստը վաղ անձրևի խորհրդանիշն է, իսկ Տաղավարահարացը՝ վերջին անձրևի խորհրդանիշը: Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի մոդելում թե՛ Հոգեգալուստը, թե՛ Տաղավարահարացը համընկնում են:

Ուրեմն, ուրախացե՛ք, Սիոնի որդիներ՝ ը, և ցնծացե՛ք Տեր ձեր Աստծով, որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը չափավոր, և ձեզ համար իջեցնելու է անձրևը՝ վաղ անձրևը և ուշ անձրևը՝ առաջին ամսում: Հովել 2:23.

Վերջնական փորձության և մաքրման գործընթացը սկսվեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին: Առաջին փորձությունը հիմնարար փորձությունն էր, որը խորհրդանշվում էր «քո ժողովրդի ավազակների» հակամարտությամբ, որ բաժանեց այն խումբը, որը նախապես փորձության էր ենթարկվել 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությամբ:

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռևս շարունակվում է: Այն բաները, որոնք եղել են, պիտի կրկնվեն: Հին վեճերը պիտի վերակենդանանան, և նոր տեսություններ շարունակ պիտի ծագեն: Բայց Աստծո ժողովուրդը, որ իր հավատով և մարգարեության կատարմամբ մասնակցություն է ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակման մեջ, գիտի, թե որտեղ է կանգնած: Նրանք ունեն մի փորձառություն, որ ավելի թանկարժեք է, քան ընտիր ոսկին: Նրանք պետք է կանգնեն ժայռի պես հաստատ՝ իրենց վստահության սկզբնավորությունը մինչև վերջ անսասան պահելով»: Manuscript Releases, h. 1, 47:

Ղևտացոց քսաներորդ երրորդ գլխում առաջին փորձությունը ներկայացված է երեքի մարգարեական համադրությամբ, որին հինգ օր անց հաջորդում է անթթխմոր հացի տոնի ավարտը: Զատիկը առաջին օրն էր, անթթխմոր հացի տոնը՝ երկրորդ օրը, իսկ առաջին պտուղների ընծայաբերությունը՝ երրորդ օրը: Հինգ օր անց անթթխմոր հացի տոնն ավարտվում էր: Երեք փորձություններից առաջինի մարգարեական կառուցվածքը ներկայացված է նաև երրորդ և վերջին փորձության մեջ: Այդ երրորդ ճանապարհանիշում, որը կազմված է երեք ճանապարհանիշից, որոնց հաջորդում է մեկը, փողերի տոնը առաջին օրն է, և հինգ օր անց տեղի է ունենում Քրիստոսի համբարձումը, ապա հինգ օր անց հաջորդում է Քավության օրը, ապա հինգ օր անց և՛

Հոգեգալուստը, և՛ Տաղավարահարաց տոնը նշանավորում են շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, որը Եզեկիելի գրքում ներկայացված է որպես Երուսաղեմի կործանում:

Անխմոր հացերի տոնի ավարտի և փողերի տոնի միջև կա երեսուն օր, որոնք ոչ միայն ներկայացնում են քահանայի խորհրդանիշ, այլև Աստվածային պատկերավորման մեջ ներկայացված երեք փորձություններից երկրորդը:

Քրիստոսի մկրտությունը պատկերում է Զատկի, Անթթիսմոր հացի և Առաջին պտուղների երեք նշանաքարերը, որովհետև այդ երեք նշանաքարերը ներկայացնում են Քրիստոսի մահը, թաղումը և հարությունը: Այդ երեք քայլերին հաջորդում են հինգ օր մինչև չորրորդ քայլը, որը ներկայացված է Անթթիսմոր հացի տոնի ավարտով: Մկրտությունը ներկայացնում է այդ երեք քայլերը մեկ կարճ պահին, երբ Հովհաննեսը մկրտեց իր Մեսիային: Գարնանային տոները բաժանում են այդ երեք քայլերը՝ յուրաքանչյուրը մեկական օրով, իսկ աշնանային տոները բաժանում են այդ երեք քայլերը հինգ օրով:

Երբ մենք գարնան տոների առաջին փորձությունը գործադրում ենք որպես երեք սահմանանիշների համադրություն, որոնց հինգ օր անց հետևում է մեկ սահմանանիշ, և ապա աշնան տոները գործադրում ենք որպես երեք սահմանանիշ, որոնց հինգ օր անց հետևում է մեկ սահմանանիշ, հաստատվում է մարգարեական մի կառուցվածք, որը բաղկացած է երեքից կազմված ալֆա սահմանանիշից, որին հաջորդում են հինգ օր, ապա դրան հաջորդում են երեսուն օր, և աշնան տոների երրորդ փորձությունը՝ որպես երեքից կազմված սահմանանիշ, որին հաջորդում են հինգ օր. կառուցվածքը ցույց է տալիս, որ առաջին փորձությունն ընդգրկում է ընդհանուր առմամբ հինգ օր, որին հաջորդում է երեսուն օր տևող երկրորդ փորձությունը, որը հասնում է հինգ օրից կազմված երրորդ սահմանանիշին: Հինգ գումարած երեսուն, գումարած հինգ քառասուն է ($5 + 30 + 5 = 40$):

Քրիստոսի մկրտությանը անմիջապես հաջորդեցին քառասուն օր, որոնք ավարտվեցին երեք փորձություններով: Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի կառուցվածքում, Պենտեկոստեի շրջանի հետ համադրությամբ, կարելի է ճանաչել շատ ավելիին, սակայն մեկ այլ մակարդակում այդ գլուխը ներկայացնում է Ամենասուրբ վայրում գտնվող Տապանակը:

Ղևտացոց քսաներորդ երրորդ գլխում գարնանային և աշնանային տոները տեղադրված են երկու շաբաթների միջև: Այդ երկու շաբաթները ներկայացնում են երկու ծածկող քերովբեներին, և Պենտեկոստեի ժամանակաշրջանի նշանները, որ համընկնում են Ղևտացոց քսաներորդ երրորդ գլխի հետ, ներկայացնում են Տապանակը և երկու ծածկող քերովբեներին: Եզեկիելը առաջին գլխում տարվում է սրբարան, և երբ նա տարվում է այնտեղ, նա գտնվում է պաշարումից հինգ օր առաջ, այն պաշարումից, որը տանում է դեպի Երուսաղեմի կործանումը՝ նախապատկերելով շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը: Կիրակնօրյա օրենքը Ղևտացոց քսաներորդ երրորդ գլխում ներկայացված է Պենտեկոստեով և Տաղավարահարաց տոնով: Եզեկիելը գտնվում է

երեսուներորդ տարում, և երեսունը Մաղաքիա երրորդ գլխի հնոցի կրակը կազմող երեք փորձություններից երկրորդի ժամանակահատվածն է: Երկրորդ փորձությունը ներկայացված է երեսուն օրով, ինչպես Եզեկիելը գտնվում է տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանի երեսուներորդ տարում, որը սկսվել էր Հովսիայի Մեծ Զատկից, ինչպես պատմիչներն են այն անվանում: Եզեկիելը պաշարումից հինգ տարի առաջ է, այն պաշարումից, որ տևեց տասնութ ամիս, և նա տաճարում է, որը մնացորդին մաքրող և զտող երեք վերջնական փորձությունների միջնակետն է: Պետրոսը Կեսարիա-Փիլիպպեում (Պանիում) էր, նույնպես երեք փորձությունների միջնամասում, ինչպես ներկայացված է Պանիումով (Կեսարիա-Փիլիպպե), Պայծառակերպության լեռով և խաչով:

Ք.ա. 592 թվականին Եզեկիելը գերբնական կերպով «համր» է դառնում և խոսում է միայն այն ժամանակ, երբ Աստված բացում է նրա բերանը: Այդ վիճակը շարունակվում է մինչև Երուսաղեմի անկումը՝ Ք.ա. 585/6 թվականին: Աստված նրան խոսեցրել էր, երբ պաշարումը սկսվել էր՝ այն օրը, երբ նրա «աչքերի ցանկությունը» մահացավ, սակայն նրան թույլ չէր տրվում ազատորեն խոսել, մինչև որ ընկել էր Երուսաղեմը՝ Իսրայելի «աչքերի ցանկությունը»: Երուսաղեմի անկումը ներկայացնում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը, և հենց այնտեղ է, որ Հովհաննես Մկրտչի հայրը՝ ութերորդ հերթի քահանան, որ համրացվել էր տաճարում ծառայելիս, որտեղ Եզեկիելն էլ գտնվում էր (տեսիլքում), նույնպես համրացվել էր մոտ ինը ամիս: Հովհաննեսի ծնունդից հետո ութերորդ օրը, երբ Հովհաննեսին թլփատում էին, նրան թույլ տրվեց խոսել: Երկու մարգարեներ, որ համրացվեցին սրբաբանում եղած ժամանակ: Երրորդ մարգարեն, որ համրացվեց սրբաբանում Քրիստոսին տեսնելիս, Դանիելն էր: Տասներորդ գլխում Դանիելը սրբաբանում է, և ճիշտ այն պահին, երբ երեք անգամներից երկրորդ անգամն են դիպչում նրան, նա համրացվում է: Միջնակետում Դանիելը համրացվում է:

Եվ երբ նա ինձ այսպիսի խոսքեր ասաց, ես երեսու դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա մարդկանց որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. այն ժամանակ ես բացեցի իմ բերանը և խոսեցի ու ասացի իմ առաջ կանգնածին. «Ո՛վ իմ տեր, տեսիլքի պատճառով ցավերս ինձ վրա շրջվեցին, և ես ոչ մի զորություն չպահեցի»: Դանիել 10:15, 16.

Խոսելը

«Խոսելու» խորհրդանիշը նշանավորվում է մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է վիշապի պես, Բաղաամի էշը խոսում է, Ամբակումի տեսիլքը խոսում է և չի ստում: Այն երեք համր մարգարեները, որոնք սրբաբանում գտնվելիս համրացվում են, խոսում են Երուսաղեմի կործանման ժամանակ: Զաքարիայի պարագայում նա խոսում է՝ հաստատելու համար, որ իր որդու նոր անունը ճիշտ է, այդպիսով նախատիպելով ֆիլադելփիացիներին, որոնց տրվում է նոր անուն:

Հաղթողին պիտի կանգնեցնեմ որպես այդն իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա այնտեղից. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու

քաղաքի անունը, այսինքն՝ նոր Երուսաղեմի, որ իջնում է երկնքից՝ իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Հայտնություն 3:12:

Զաքարիային տրվեց մի տախտակ, որպեսզի գրի Հովհաննեսի նոր ընտանեկան անունը:

Եվ եղավ, որ ութերորդ օրը եկան մանուկին թլփատելու, և նրան Զաքարիա էին կոչում՝ իր հոր անունով: Բայց նրա մայրը պատասխանեց ու ասաց. «Ո՛չ, այլ Հովհաննես պիտի կոչվի»: Եվ նրան ասացին. «Քո ազգականներից ոչ ոք այս անունով չի կոչվում»: Եվ նշաններով հարցրին նրա հորը, թե ինչպե՞ս էր ուզում, որ նա կոչվեր: Եվ նա գրատախտակ խնդրեց ու գրեց՝ ասելով. «Նրա անունը Հովհաննես է»: Եվ բոլորը զարմացան: Եվ իսկույն նրա բերանը բացվեց, և նրա լեզուն արձակվեց, և նա խոսեց ու օրհնեց Աստծուն: Ղուկաս 1:59–64.

Հովհաննեսի նոր անունը համապատասխանում է Փիլադելֆիայի եկեղեցուն, իսկ Զաքարիայի անունը համապատասխանում է Լատդիկիային, ինչպես ներկայացված է երրորդ հրեշտակի պատգամի նկատմամբ Զաքարիայի անհավատությամբ: Բոլոր մարգարեները վերաբերում են վերջին օրերին, իսկ վերջին օրերը երրորդ հրեշտակի պատմությունն են: Ուստի պատգամը բերող հրեշտակը պետք է լինի երրորդ հրեշտակը: Զաքարիան հրաժարվեց հասկանալ, որ Տերը պիտի անցներ Լատդիկյան Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու կողքով: Այս մարգարեների մեջ ձայնի վերականգնության մասին դեռ ավելին կա ասելու, սակայն մենք պիտի շարունակենք շարժվել դեպի Հոսիայի մարգարեական գծի ըմբռնումը:

Հովսիայի անիվը

Մենք անդրադարձել ենք յոթանասուներորդ Յոբելյանական շրջանին, որը սկսվեց Հովսիայի Զատիկով՝ մ.թ.ա. 622 թվականին, սակայն Հովսիայի գիծը սկսվում է մ.թ.ա. 622 թվականից շատ ավելի առաջ: Իսրայելի ապստամբությունը, որը Սափուղին բարձրացրեց գահին որպես Իսրայելի առաջին թագավոր, նշանավորեց այն քառասուն տարիները, որոնց ընթացքում Սափուղ թագավորը պիտի իշխեր, որին հաջորդեցին այն քառասուն տարիները, որոնց ընթացքում Դավիթ թագավորը պիտի իշխեր, և ապա այն քառասուն տարիները, որոնց ընթացքում Սողոմոնը պիտի իշխեր: Աստծո մերժումը, որ այդպես վիրավորեց Սամուել մարգարեին, տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 1097 թվականին և սկիզբ դրեց ապստամբության մի մարգարեական գծի, որն ավարտվեց խաչի վրա, երբ հրեաները հռչակեցին, թե իրենք թագավոր չունեն, այլ միայն Կեսարը:

Բայց նրանք աղաղակում էին. «Վերցրո՛ւ նրան, վերցրո՛ւ, խաչի՛ր նրան»:
Պիղատոսը նրանց ասաց. «Ձեր Թագավորի՞ն խաչեմ»: Քահանայապետերը պատասխանեցին. «Մենք թագավոր չունենք, բացի Կեսարից»: Հովհաննես 19:15.

1097 թվականին երեք թագավորներ պետք է թագավորեին՝ յուրաքանչյուրը քառասուն տարի, մինչև Սողոմոնի մահը՝ մ.թ.ա. 977 թվականին, երբ այնուհետև թագավորությունը բաժանվեց հյուսիսի և հարավի:

Եվ դրանից հետո նրանք թագավոր ցանկացան. և Աստված նրանց տվեց Մավուղին՝ Կիսի որդուն, Բենիամինի ցեղից մի մարդու, քառասուն տարի ժամանակով: Գործք 13:21:

Դավիթը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց թագավորել, և թագավորեց քառասուն տարի: Քեբրոնում նա յոթ տարի և վեց ամիս թագավորեց Հուդայի վրա, իսկ Երուսաղեմում՝ երեսուներեք տարի՝ ամբողջ Իսրայելի և Հուդայի վրա: Բ Թագավորաց 2:4, 5:

Սողոմոնի թագավորությունը սկսվեց մ.թ.ա. 1017 թվականին. Տաճարի հիմքը դրվեց Սողոմոնի չորրորդ տարում (մ.թ.ա. 1013 թվականին): Շինարարությունը տևեց յոթ տարի (Գ Թագավորաց 6:37–38), և Տաճարը ավարտվեց Սողոմոնի տասնամեկերորդ տարվա ութերորդ ամսին: Պաշտոնական օծումը տեղի ունեցավ յոթերորդ ամսին (Էթանիմ ամսին), Տաղավարահարաց տոնի ժամանակ (Գ Թագավորաց 8, Բ Մնացորդաց 5–7), մ.թ.ա. 1006 թվականին: Թագավորները, Տաճարը և ազգը պատմության մեջ յուրաքանչյուրը ներկայացված են չորս հարյուր իննսուն տարվա մի ժամանակաշրջանով, որը հստակորեն նշանավորում է մարգարեական մի շրջան՝ թագավորների, Տաճարի կամ ազգի նկատմամբ ունեցած առնչությամբ:

Դանիելը գերեվարվեց մ.թ.ա. 607 թվականին, թեև աստվածաշնչյան ժամանակագրողների մեծամասնությունը մատնանշում է մ.թ.ա. 605 թվականը: Պատմական արձանագրությունը պետք է համահունչ լինի մարգարեական վկայությանը, և այն իրադարձությունների խորհրդանշական նշանակությունը, որոնք պատմականորեն նշված են այն ժամանակագրական գծի վրա, որ սկսվում է մ.թ.ա. 1097 թվականին թագավոր ունենալու ցանկությամբ, մի քանի մարգարեական վկաների հիման վրա պահանջում է, որ մ.թ.ա. 607 թվականը լինի ճշգրիտ կիրառությունը, և ոչ թե մ.թ.ա. 605 թվականը: Մ.թ.ա. 607 թվականը նշանավորում է թագավորների շարքում չորս հարյուր իննսուն տարիների ավարտը, սակայն այն նաև սկսում է յոթանասուն տարիների երեք հիմնական ներկայացումներից մեկը, որոնք հանդիպում են այդ շարքում: Մ.թ.ա. 607 թվականը նշանավորում է այն յոթանասուն տարիների ավարտը, որոնք սկսվել էին Մանասեի գերեվարմամբ մ.թ.ա. 677 թվականին: Չորս հարյուր իննսուն տարիների խորհրդանշի առաջին ներկայացումը (որը այդ շարքում ունի երեք վկա) եզրափակվում է այնտեղ, որտեղ յոթանասուն տարիների երեք վկաներից մեկն ավարտվում է, և յոթանասուն տարիների մեկ այլ վկա սկսվում է. մաթեմատիկական կառուցվածքը վկայում է մ.թ.ա. 607 թվականի օգտին՝ հակառակ այն կարծիքի, թե Դանիելը գերեվարվել է մ.թ.ա. 605 թվականին:

1097 թ.ա.-ից մինչև 607 թ.ա. թագավորների հետ առնչվող 490-ամյա ժամանակահատվածը պարունակող գծի ներսում առկա է նաև 490 տարի՝ Սողոմոնի Տաճարի նվիրումից մինչև գերությունից հետո Ջորաբաբելի կողմից Տաճարի նվիրումը 516 թ.ա.-ին: Այդ 490 տարին կազմված է Սողոմոնի նվիրումից՝ նրա տասնամեկերորդ տարում, եղած 420 տարիներից, որոնց գումարված են գերության ընթացքում Տաճարի ամայացած լինելու 70 տարիները՝ կազմելով 490 տարի: Արտաշեսի երրորդ հրովարտակը եկավ 59 տարի անց՝ 457 թ.ա.-ին, և նշում է 490 տարիների սկիզբը, որոնք

«որոշված» էին (կտրված էին, Դանիել 9:24) Աստծո ժողովրդի համար և ավարտվեցին 34 թվականին՝ Ստեփանոսի քարկոծությամբ: Անշուշտ, կան նաև շատ այլ խորքային ժամանակագրական վկայություններ այն մարգարեական գծում, որը սկսվում է 1097 թ.ա.-ին Աստծուն և Մարգարեության Հոգուն մերժելու հիմնարար ուրացությամբ և ավարտվում է այն ժամանակ, երբ Ստեփանոսը տեսավ Քրիստոսին՝ կանգնած Աստծո աջ կողմում: Այս վկայության մեջ մենք գտնում ենք Հովսիայի մարգարեական անիվը:

Ես ասում եմ «հիմնարար ուրացություն», որովհետև գծի սկիզբը ցույց է տալիս, թե երբ Իսրայելը, աշխարհիկ թագավոր ունենալու իր ցանկությամբ, մերժեց Աստծուն որպես Թագավոր, և այդպիսով նշանավորեց Իսրայելի մարդկային միապետության հիմքը: Ես այսպես եմ գրում նաև Հովսիայի անիվի համար, որի անունը նշանակում է «Աստծո հիմք», որովհետև այն խորհրդանիշ է թե՛ հիմքի, թե՛ Աստծո ժողովրդի հիմնարար ուրացության:

Երբ Մոդոնոնը մահացավ, և տասներկու ցեղերը բաժանվեցին հյուսիսի ու հարավի, Երոբովամի կողմից կեղծ երկրպագության համակարգի հաստատումը հանդիմանվեց անհնազանդ մարգարեի կողմից, և նրա հանդիմանությունը պարունակում էր մարգարեություն գալիք մի թագավորի մասին, որի անունը Հովսիա էր: Երոբովամի և հյուսիսային տասը ցեղերի հիմնարար ուրացության պահին կանխասացվեց Հովսիայի և նրա վերածննդի մարգարեությունը, որը նշանավորվում է Ք.ա. 622 թվականի Մեծ Զատիկով: Այդ վերածնունդը տեղի ունեցավ Մովսեսի գրվածքների հայտնաբերման և Աստծո ժողովրդի վրա նրանց մշտական ուրացության համար դատաստանի հռչակման շնորհիվ: Երբ Մովսեսի գրվածքներից խոսքերը կարդացվեցին Հովսիա թագավորին, դա ծնեց Հին Կտակարանի պատմության մեծագույն վերածնունդը: Ապագայում ծնվելիք մի մանկան՝ Հովսիա անունով, վերաբերյալ մարգարեությունը նաև պարունակում էր այն մարգարեական դատապարտությունը, որով անհնազանդ մարգարեն հանդիմանել էր Երոբովամ թագավորին՝ նրա հիմնարար ուրացության համար:

Դանիելի կողմից այդպես կոչված Մովսեսի անեծքը Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» է, և այն դարձավ Ուիլյամ Միլլերի հիմնարար հայտնագործությունը, որն Ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունների խորհրդանիշն է: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Միլլերի լուրի գորացումն իրականացավ «Հովսիա» Լիչի աշխատանքի միջոցով՝ 1838 և 1840 թվականներին: 1863 թվականին այդ հիմքերը մի կողմ դրվեցին, և «յոթ ժամանակները» դարձան ոչ միայն Ֆիլադելֆիական միլլերիտների հիմնարար ճշմարտությունների խորհրդանիշ, այլև Լաոդիկեական միլլերականության՝ այդ հիմքերի դեմ ապստամբության խորհրդանիշը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների միլլերիտների պատմությունը կրում է «Հովսիայի» խորհրդաբանությունը, որը կրկնվելու է մինչև իսկ տառացիորեն՝ հարյուր քառասունչորս հազարների պատմության մեջ: Հովսիայի անիվը հասնում է հետ՝ մինչև Սավուդ թագավորի կախարդությունը, ապա՝ մինչև իսկ մինչև Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու դուրս թքվելը Կիրականօրյա օրենքի ժամանակ: Եզեկիելում Հովսիայի անիվը հիմա բացազատման ընթացքի մեջ է՝ որպես

հարյուր քառասունչորս հազարների կնիքման գազաթնակետ:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: